

Sygn. akt I C 529/16

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 08 czerwca 2016 r.

Sąd Rejonowy w Słupsku I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Lidia Staśkiewicz

Protokolant: K. Ż.

po rozpoznaniu w dniu 08 czerwca 2016 r. w Słupsku

na rozprawie

sprawy z powództwa **Wspólnoty Mieszkaniowej „S. – M. 1” w S.**

przeciwko **M. B.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego M. B. na rzecz powoda Wspólnoty Mieszkaniowej „S. – M. 1” w S. kwotę 2.925,60 zł (dwa tysiące dziewięćset dwadzieścia pięć złotych, 60/100) z odsetkami:

- ustawowymi od dnia 10 grudnia 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r.;

- ustawowymi za opóźnienie od dnia 01 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od pozwanego M. B. na rzecz powoda Wspólnoty Mieszkaniowej „S. – M. 1” w S. kwotę 771 zł (siedemset siedemdziesiąt jeden złotych, 00/100) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 600 zł (sześćset złotych, 00/100) tytułem kosztów zastępstwa procesowego;

IV. nadaje wyrokowi w pkt 1 rygor natychmiastowej wykonalności.

Sygn. akt I C 529/16

UZASADNIENIE

Powódka Wspólnota Mieszkaniowa „S. – M. 1” w S., reprezentowana przez radcę prawnego, wniosła o zasądzenie od pozwanego M. B. kwoty 3.063,60 zł wraz z odsetkami ustawowymi od kwoty 2.925,60 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów postępowania.

Powódka podniosła, że pozwany jest właścicielem lokalu mieszkalnego położonego w S. przy ul. (...). Z tytułu nieregulowania terminowo opłat w okresie od czerwca 2015 r. do października 2015 r. powstała zaległość w opłatach za lokal w wysokości 2.875,27 zł wraz z odsetkami naliczonymi do dnia 30.11.2015 r. w kwocie 50,33 zł, co łącznie dało kwotę 2.925,60 zł. Powódka wskazała, że wezwała pozwanego do dobrowolnego uregulowania zadłużenia, zaś pozwany pomimo wezwania nie uregulował zadłużenia. Powódka wskazała ponadto, że na dochodzoną pozvem należność poza zaległością za lokal składa się podatek VAT w kwocie 138 zł należny pełnomocnikowi powódki od kosztów zastępstwa prawnego liczonych od stawki minimalnej przy wartości przedmiotu sporu wynoszącej 2.925,60 zł. Powódka wskazała, że uchwałą nr 9/2014 Wspólnota Mieszkaniowa zdecydowała o obciążeniu dłużników wszelkimi

kosztami zawiązanymi z dochodzeniem należności za lokale mieszkalne, w oparciu o którą to uchwałę żądanie zasądzenia kwoty podatku VAT od kosztów zastępstwa prawnego jest, zdaniem powódki, zasadne.

Pozwany M. B., któremu doręczono odpis pozwu z załącznikami oraz zawiadomienie o terminie rozprawy nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę w dniu 08.06.2016 r. i nie zajął żadnego stanowiska w sprawie (nie złożył pisma procesowego, nie złożył odpowiedzi na pozew).

Sąd ustalił, co następuje:

M. B. jest właścicielem lokalu mieszkalnego położonego w S. przy ul. (...). Z tytułu nieregulowania terminowo opłat w okresie od czerwca 2015 r. do października 2015 r. powstała zaległość w opłatach za lokal w wysokości 2.875,27 zł wraz z odsetkami naliczonymi do dnia 30.11.2015 r. w kwocie 50,33 zł, co łącznie daje kwotę 2.925,60 zł. Powódka wezwała pozwanego do dobrowolnego uregulowania zadłużenia, zaś pozwany pomimo wezwania nie uregulował zadłużenia (**bezsporne**).

Uchwałą nr 9/2014 członkowie Wspólnoty Mieszkaniowej S. – M. 1” udzielili pełnomocnictwa Zarządowi do występowania w imieniu i na rzecz Wspólnoty na drogę postępowania sądowego, zabezpieczającego i egzekucyjnego oraz reprezentowania Wspólnoty przed sądami powszechnymi i organami egzekucyjnymi w sprawach dotyczących Wspólnoty, w szczególności do prowadzenia wszelkich spraw związanych (m.in.) z dochodzeniem i egzekwowaniem od właścicieli należności wynikających z art. 12-15 ustawy własności lokali oraz kosztów ubocznych z tym związanych (koszty sądowe, opłaty egzekucyjne, wynagrodzenie pełnomocnika profesjonalnego ustanowionego przez zarząd, należne podatki). Pełnomocnictwo powyższe obejmuje również prawo do udzielenia dalszego pełnomocnictwa radcy prawnemu albo adwokatowi oraz zawarcia umów z tym podmiotem na prowadzenie obsługi prawnej (reprezentacji) Wspólnoty w tych postępowaniach. Wszelkie koszty związane z powyższymi czynnościami będą opłacane przez Wspólnotę z pozycji „utrzymanie części wspólnej”. Wszelkie koszty poniesione przez Wspólnotę w celu dochodzenia należności stanowiąc będą koszty obciążające dłużnika (**dowód: uchwała nr 9/2014 – k. 14**).

Wspólnota Mieszkaniowa „S. – M. 1” w S. udzieliła pełnomocnictwa do występowania w niniejszej sprawie fachowemu pełnomocnikowi w osobie radcy prawnego (**dowód: pełnomocnictwo – k. 16**).

Sąd zważył, co następuje:

W niniejszej sprawie zaszyły przesłanki do wydania wyroku zaocznego. Zgodnie bowiem z treścią art. 339 § 1 kpc, jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny.

W niniejszej sprawie pozwany w sposób prawidłowy zawiadomiony o terminie rozprawy, któremu doręczono odpis pozwu z załącznikami (i pouczeniami) nie stawiał się na posiedzenie Sądu, nie złożył żadnego pisma procesowego i nie składał w sprawie żadnych wyjaśnień. Wówczas zgodnie z art. 339 § 2 kpc przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Sąd przyjął zatem za prawdziwe twierdzenia powódki o okolicznościach faktycznych dotyczących istnienia i wysokości należności z tytułu opłat za mieszkanie, przytoczonych w pozwie doręczonym pozwanemu przed rozprawą. Zdaniem Sądu okoliczności te nie budzą wątpliwości ani nie zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Utrwalony w judykaturze i niekwestionowany w nauce jest pogląd, że przyjęcie za prawdziwe twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie okoliczności faktycznych i nie zwalnia sądu orzekającego od obowiązku rozważenia, czy oświadczenia te uzasadniają należycie i w całości żądania pozwu i czy uwzględnienie tych żądań nie narusza obowiązujących przepisów. Sąd nie jest zatem zwolniony z obowiązku dokonania prawidłowej oceny materialnoprawnej zasadności żądania pozwu opartego na tych twierdzeniach (orzeczenie SN z dnia 29 maja 1958 r., 1 CR 969/57, OSNC 1960, nr 1, poz. 14; wyroki SN: z dnia 15 września 1967 r., III CRN 175/67, OSNC 1968, nr 8-9,

poz. 142; z dnia 15 marca 1996 r., I CRN 26/96, OSNC 1996, nr 7-8, poz. 108; z dnia 6 czerwca 1997 r., I CKU 87/97, Prok. i Pr. - wkładka 1997, nr 10, s. 44; z dnia 31 marca 1999 r., I CKU 176/97, Prok. i Pr. 1999, nr 9, s. 30). Jeżeli zatem w świetle przytoczonych przez powoda okoliczności brak podstaw do uwzględnienia żądania pozwu, sąd wyrokiem zaocznym oddala powództwo (zob. wyrok SN z dnia 6 czerwca 1972 r., III CRN 30/72, Biul. SN 1972, nr 10, poz. 178). Zob. szerzej K. W., Wyrok zaoczny oddalający powództwo, (...) 2011, nr 3, s. 36 i n. oraz cytowana tam literatura.

Sąd nie może zatem przyjąć za prawdziwych twierdzeń powoda, jeżeli budzą one wątpliwości, a wątpliwości Sądu wzbudziły okoliczności przytaczane przez powódkę w odniesieniu do żądania zasądzenia kwoty 138 zł tytułem podatku VAT liczonego od wynagrodzenia fachowego pełnomocnika występującego w niniejszej sprawie.

W ocenie Sądu, zgodzić się bowiem należy ze stanowiskiem przedstawionym w wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 21 września 2012 r. (VI ACa 397/12 LEX nr 1223498), iż nakładanie na współwłaścicieli obowiązku ponoszenia dodatkowych kosztów związanych z egzekucją należności obciążających konkretne lokale wykracza poza zarząd nieruchomości wspólnej. Jeżeli wspólnota ponosi dodatkowe koszty związane z egzekucją zobowiązań członków wspólnoty wynikających z art. 13 i 15 u.w.l. nie jest uprawniona do zaliczania ich do kosztów zarządu nieruchomością wspólną, a naprawienie powstałej w tym zakresie szkody wspólnoty musi się odbywać na zasadach ogólnych przewidzianych w Kodeksie cywilnym. Sąd w uzasadnieniu w/w wyroku podkreślił, że art. 14 ustawy o własności lokali szczegółowo wylicza, jakie rodzaje wydatków wchodzi w skład kosztów zarządu nieruchomością wspólną i zawarty w tym przepisie katalog jest zamknięty.

Z podjętej przez członków powodowej Wspólnoty uchwały nr 9/2014 wynika, że udzieliła pełnomocnictwa Zarządowi Wspólnoty w szczególności do prowadzenia wszelkich spraw związanych (m.in.) z dochodzeniem i egzekwowaniem od właścicieli należności wynikających z art. 12-15 ustawy własności lokali oraz kosztów ubocznych z tym związanych (koszty sądowe, opłaty egzekucyjne, wynagrodzenie pełnomocnika profesjonalnego ustanowionego przez zarząd, należne podatki). Uchwała ta zatem wykracza poza zarząd nieruchomością wspólną. Naprawienie powstałej w tym zakresie szkody Wspólnoty, zgodnie z przytoczonym wyżej orzeczeniem, musi się odbywać na zasadach ogólnych przewidzianych w Kodeksie cywilnym, tymczasem pełnomocnik powódki w pozwie wskazała, że podstawą prawną dochodzenia kosztów podatku VAT jest powołana uchwała nr 9/2014. Pełnomocnik powódki nie wykazała przy tym, aby koszt jej wynagrodzenia podwyższonego o stawkę podatku VAT był przez Wspólnotę faktycznie poniesiony.

Podkreślenia przy tym również wymaga, że Sąd jest związany przepisami obowiązującego w dacie wniesienia pozwu Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, które określają minimalne stawki wynagrodzenia fachowego pełnomocnika będącego radcą prawnym. Z rozporządzenia tego wynika obowiązek podwyższenia wynagrodzenia fachowego pełnomocnika o stawkę podatku VAT jedynie w przypadku pełnomocników ustanowionych z urzędu. Zgodnie z utrwaloną linią orzecznictwa, podatku VAT nie wlicza się do wynagrodzenia i wydatków fachowego pełnomocnika ustanowionego z wyboru. Zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 1995 r., III CZP 4/95, wykładnia zarówno przepisów kodeksu postępowania cywilnego oraz rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości (zwłaszcza art. 98 § 3 k.p.c. oraz § 1-3 i § 6-9 cyt. rozp.), jak i przepisów ustawy z dnia 8 stycznia 1993 r. o podatku od towarów i usług oraz o podatku akcyzowym (Dz. U. Nr 11, poz. 50 ze zm.) nie dają podstaw do wyciągnięcia wniosku, że adwokat może pobrać od klienta, z możliwością obciążenia strony przegrywającej proces, kwotę, którą zobowiązany jest odprowadzić do Skarbu Państwa tytułem podatku VAT. Dalej Sąd Najwyższy wskazał, że pobieranie obok maksymalnego wynagrodzenia adwokackiego dodatkowo podatku VAT (od towarów i usług) pozostawałoby w sprzeczności z art. 1 ust. 2 ustawy z dnia 26 lutego 1982 r. o cenach (jedn. tekst: Dz. U. z 1988 r. Nr 27, poz. 195 ze zm.) w brzmieniu określonym w art. 41 powołanej wyżej ustawy z dnia 8 stycznia 1993 r., według którego cena usługi opodatkowanej podatkiem od towarów i usług obejmuje cenę, którą nabywca usługi obowiązany jest za nią zapłacić wraz z kwotą należnego podatku. Przyjęcie odmiennej wykładni równałoby się przyjęciu, że podatnikiem podatku VAT jest strona korzystająca z pomocy adwokata, a nie adwokat. Ten byłby wówczas jedynie płatnikiem. Takie założenie pozostawałoby w sprzeczności z przepisami regulującymi obowiązki podatkowe, w tym również z art. 5 ustawy z 1993 r. Nie ma też, zdaniem Sądu Najwyższego, podstaw do zaliczenia podatku VAT do wydatków adwokata ponoszonych przez niego w związku z

reprezentowaniem strony w procesie cywilnym. Za wydatki w pojęciu użytym w art. 98 § 3 kpc, a także w § 6 i 7 cyt rozporządzenia, można uznać jedynie opłaty za takie świadczenia adwokata, które mają charakter cywilnoprawny. Nie można natomiast traktować jako wydatku związanego z reprezentowaniem przez adwokata strony w postępowaniu sądowym, kwot płaconych przez adwokata tytułem podatku, a więc tytułem świadczenia mającego charakter typowo publicznoprawny.

W ocenie Sądu, powódce nie przysługuje zatem kwota 138 zł tytułem podatku VAT liczonego od minimalnego wynagrodzenia radcy prawnego występującego w niniejszej sprawie. Powództwo w tym zakresie podlegało zatem oddaleniu, o czym orzeczono w pkt II wyroku.

O kosztach w pkt III orzeczono na zasadzie art. 100 kpc, mając na uwadze okoliczność, iż powódka uległa tylko co do nieznaczonej części swego żądania, zaś na poniesione przez nią koszty składała się opłata od pozwu w wysokości 154 zł, opłata skarbową od udzielonego pełnomocnictwa w wysokości 17 zł oraz minimalne wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 600 zł (§ 6 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych).

W pkt IV zgodnie z treścią art. 333 § 1 pkt 3 kpc, mając na uwadze, że wyrok jest wyrokiem zaocznym Sąd nadał wyrokowi w pkt I rygor natychmiastowej wykonalności.